

В. Руссува

Наше Слово

"Н.С." виходить
неперіодично.
Видає
Гурток Старшин
в Міжнародньо-
му Таборі Подо-
нених

Ч.1.

Вівторок, 12 лютого 1946.

Рік I.

А МИ ВСЕТАКИ БУДЕМО . . .

Моя приблизно п'ятьмісячна і місяцями з українського табору полонених вояків Укр. Національної Армії вилучено всіх видих, багато відомих старшин і групи стрільців та переведено до іншого табору, ставало ясно, що наступ ворога на цей табір доходить до своєї кульмінаційної точки. Імгнотом ставало моторошно. Бо хоч частина сумнівної вартості озброєння і слабодухів, яка була відійшла від нас, не було певних гарантій, що раптово не витримає. За роки большевицько-російського чи рад. соціалістичного німццького насильства було звикливе лише до правди і справедливості. За нами була тільки сила духа і віра в правоту нашої справи та віра в розуміння і пошанування загальнолюдських прав з боку робочих сил, перед якими ми вложили зброю.

Ця віра нас до тепер не зрадила. Насильства проти нас не було вжито. Але треба було витримати багато: привабливі обіцянки і погрози, пропаганда за допомогою наших запровадців і натиск на слабодухів; викликування змишків в нутрі табору, а навіть хитро задумані маневри обсадити табір советською адміністрацією. Це все витримано. Ба, ще більше - на спокійний наступ прийшов відпір, що закрив для небажаних вступ до табору і звів на ніщо всі зації ворога. Це змагання дійшло до точки, де може перемогти лише фізична сила. На цій точці воно стоїть до тепер.

Наша група, що не по своїй волі відійшла від основного табору, мусіла знятися з встановленим свого життя. В перших тижнях відокремлення це було тяжко. Гірні житлові умовини, часті переходи з місця на місце, відвідини в командії, що дещо більше налягала, особливо повернути "на родину", не було вистра, все це унеможливило організувати та провадити загально-корисну роботу серед групи. Кожен намагався заощадити до особовий - своє окреме життя. Відсутнього впливу на загальний моральний стан групи це мати не могло, бо у нас слабодухів не було, а вістки про постать голодного табору, що в рідкі-годи попадали до нас, робили нас спокійними до його долі та сновляли гордістю. Але не використовувано часу для корисної та потрібної цілій нашій групі праці.

Обставини змінилися з переходом до сталого зимового табору. Тут можна було започаткувати те, що ми вважаємо за свій обов'язок - зміцнити вікність групи, підняти рівень нашого культурного життя, уможливити самоосвіту загальну і нашу окрему та поставити нашу групу на належне її місце серед різнонаціональних груп, що перебувають в цьому таборі. Це робиться і що досягнуто подано на іншому місці. Тут можемо сказати, що в нас кріпше думка, що ми військові творимо один блок серед емігрантського життя, який ворогам до тепер не здався і не вдасться розбити. Ми не будемо розгублюватися в метушливості емігрантського життя, а чесно, як виконували наші волицькі обов'язки, будемо виконувати всі інші викладені на нас національною свідомістю.

Наша вістка про несподіване до нас ставлення деяких укр. емігрантів /на часті/ ми знаємо, що наша еміграція хотіла б в нас бачити приклад.

Чи він існує? Ні! Є багато які називають себе центрами, однак ширший загаль українського суспільства їх не визнає. Не має в нас одного політичного центру, що його визнавало би все українське громадянство, що його підтримував би кожний українець без огляду на його політичне переконання. Деякі політичні круги на еміграції мають досить сильні впливи на загальні українські питання, однак ще до сьогодні вони не вплинули на остаточне оформлення українського політичного проводу за границею та українського пропагандивного центру, що діяв би у різних краях світу та працював би за одним планом.

Це конечно, якщо наша справа має вступити на кроці шляхи та світ по всіх своїх закутках має довідатись про наші змагання та про правдивий стан на наших землях.

Де хто може бути цієї думки, що це робиться. Робиться, однак різними групами і різними особами. Це властиво і нашою слабкістю, що ми все нашу працю роздіряємо, а ніколи не централізуємо в одній організації. І при цьому дуже багато часу присвячуємо поламці над менше важкими справами тоді, коли вага хвилі витікає від нас всієї напруги сил, доб'ювані жертви в ім'я Самостійності і Соборності Держави не пропади марно.

Коли спинимося не лише над теперішністю і над майбутністю - але в першу міру над минулим і там шукатимемо відповіді на питання, що було причиною нашого державного упадку, утвердимо, що крім зовнішніх причин внутрішні сфери, неоднотайність у думках, у чинах, роз'єднання в державному проводі причинились до упадку української держави і довгого поневолення. Треба було "громадов обуха сталити", зодиноним фронтом, помімо різних поглядів на певні справи; ставати в обороні власних інтересів. І тому сьогодні важливішим перепроводимо переоцінку наших дій, але вже остаточно! І це повинно бути каменем прокладення в розмаїччя нашій теперішній внутрішній - українській ситуації.

Напевно ми б'єтимось з закидом, що це робиться або вже зроблено! Ні! Це це не зроблено, а лише спроби це зробити - і то покищо без більшого успіху. Це ми мусимо собі усвідомити. Во мало є коли хтось визнаватиме якийсь український керівний орган, як репрезентативний, і компетентний в керуванні нашою визвольною політикою, тоді, коли самі українці в Німеччині, Франції або в Америці не визнають його; або ми в Італії не числилися в тим, що говорить і зарядує об'єднання наших національних діячів у Німеччині!

Існує зправді велике число українських організацій чи комітетів у Німеччині, Італії, С. Д. П. А. Канаді, Бразилії, Аргентині, Англії, Бельгії, Франції і т. д. - ~~незвичайно~~ але вони не є кермовані одним центром; вони йдуть різними шляхами, мають різні напрями й мають український характер - але не мають всеукраїнського значіння. Створення Самостійної Української Держави - найнекучіша проблема української нації не знаходить в цих всіх організаціях належного зрозуміння. Треба це все оживити, розворушити думку цілого світу, щоб він зрозумів несправедливість, що від довгих років діється на землях великого народу; напружити усі сили, щоб значне діло не пропало; щоб мільйонні жертви народу знайшли відгук у всіх закутках нашої еміграції, яка зі своєї сторони мусить високо підняти прапор боротьби за Державу.

дм.

Тоді аж мола буде в нас,
Як по Кавказ
Все разом,
Одно Євангеліє - закон.

.....
Як не похилиться наш рід,
А ні на захід, а ні на схід.

Одесь.

В.М.

СТАРШИНА НИНІ Й ЗАВТРА.

Тобі мій Краю дорогий,
Складаю ти свою присягу:
Тебе люблю, за тебе битись,
Тобі до смерти вірним бути.
/ з присяги 2-го Запорізьсько-
го полку /

Присягу ту зложили ми в ніч 18-тому році і присяги дотримали. Молоді тоді, повні життя, запалу, віра в свої сили, а передусім в правоту ідеї Вільної Української держави. За цю ідею кидали голови на полі бою, в червоничейках, чорнічках і т.п.

Були і залишилися одною військовою родиною, хоч не однакова доля була для всіх. Вільність матеріально і правно терпіла, але спільне завжди було. Чому? Бо була одна спільна ідея, одна спільна Мета і до тої мети, хоч різними дорогами, стреміли всі.

Знавши військовий одяг, почали брати участь в громадському і політичному житті. Багато вступило в ту чи іншу партію. Не раз на політичному тлі повставала завзята боротьба, але кінчалася вона в хвили, коли йшло о ідею і військо.

У війську не може бути політики, військо не може бути знаряддям одного якогось політичного угруповання. Військо є власністю цілого народу. І коли приходило до питання про військо, партійні розрахунки на бік. Всі годилися, що військо має бути сильне, добре вишколене, добре проваджене. Наколи це так, то мають голос у війську ті, що ліпше є вишколені, що більше є обізнані і мають більше вправи. Коаний у війську має мати таке місце, на яке заслужив своїм знанням і вправою.

Чому таке переконання було у всіх: старшини, підстаршини і козаків? Та тому, старшини, підстаршини і козаки - це було одне. Це були діти одної землі, одного народу. Переконання впоїли старшини і завжди його підтримували, завжди були старшинами-провідниками. Ніколи того вояка непуралися, не відмовляли йому духової чи іншої підтримки. Не раз козацтво підтримувало матеріально своїх старшин. Отже старшина був і зівстав завжди старшиною й в цьому є та велика моральна сила, що об'єднує вояцтво часів визвольної боротьби 1917-1923 років.

Чи щось сьогодні має бути іншого, щось змінилося в законах людського життя і вдачі? Може старшина має спеціальне завдання і значіння? або може взагалі не має нічого? Не стараймося окреслити ролі старшини на нині і на майбутнє.

Війна для нас закінчилася нещасливо, як і перші визвольні змагання. Ми є капітулянти, сидимо в таборах і то в умовах тяжких. Якби від нас вимагали зректися військової організації, наш національний обов'язок був би, бодай потайки, утримувати її. Навпаки від нас вимагають військового порядку і карності. Це треба використати. Обов'язком старшини є використати час на дсповнення браків передусім у вихованні вояка, щоб мати міцну національно і державне громаду. Треба виховувати й, де можна, школити вояка. Для того треба ближче підійти до вояка, стати його командиром і вихователем. Вояк мусить бачити в старшині не тільки того, хто може карати, але й того, хто за нього піклується, до кого можна в кожній хвили звернутися по пораду. Є багато питань, які не розв'язують таборові курси й школи і в яких вояк перш за все звернеться до старшини. Отже треба бути готовим на це і для того варто себе контролювати, чи є готовий до ролі такого командира і вихователя. Признатися собі в браках і їх поповнити. Відкинути фальшиву й нездорову амбіцію: "Я все знаю, все вмю, все можу". Вартість старшини без амбіції мала. Старшина мусить мати амбіцію, але амбіцію здорову і тоді буде все в порядку. Не спінювати себе самого, а чекати на оціну людей. Ті знову оцінять в кінці не після зовнішнього, і зовнішнього, а після фактичної вартості. Не зражатися тим, що, може слабші від нього, мають ліпше. Це все до часу, об'єднаною людиною вічно жити не можна.

Отже, коли старшина буде з підвладними творити одне, то й дальші скитання по виході з табору не будуть стравні й матимуть свій сенс. І в цивільному житті треба буде затримати ту роль провідника в стремліннях до власної держави. Скажемо собі, що для нас з закінченням другої світової війни ще завдання наше не скінчилося, наша праця вся для майбутнього, боротьба ще вперед. А якщо так, то до тої боротьби треба бути готовим й тягло поповнювати наші знання і взагалі все, що для боротьби буде потрібне.

Не виключає це все поповнення освіти, навпаки воно є вимагане. Не виключає участі в громадському, політичному і навіть партійному житті еміграції—це все по виході з табору. Дальший духовий зв'язок воїнів буде в організаціях комбатантів й їм подібних.

Оце є коротко те, що є перед старшиною в таборі і по виході з нього аж до часу реального творення нашої держави. До подробиць зачеплених питань ще вернемо в найближчому часі.

ДО ПИТАНЬ НАШОЇ МАЙБУТЬОЇ ЕМІГРАЦІЇ.

Друга світова війна закінчилась. Український народ вийшов з неї ще більше пограбованим, як був. Хоч упорядкування політичних відносин у Європі ще не закінчене, надії на якусь прихильну нам розв'язку зараз мати не можемо. Всі рішучі чинники намагаються питання будучого Європи розв'язати не мирному шляху і в границях, що вже згрубша зачеркнені. При такій розв'язці, наша батьківщина остає для нас недоступна. Перед нами відомоється шлях до, може навіть, довготривалого перебування на чужині, до еміграції.

Які будуть умовини нашого прийдешнього еміграційного життя—тяжко зараз сказати. Однак є кілька засадничих наших обов'язків, що ми їх, в яких би то не було обставинах, виконати мусимо. В противному разі наш вихід із рідних земель був би лишень звичайною втечею для рятівання власного життя, а не засобом дальших змагань за нашу національну ідею—державну незалежність.

Перший наш обов'язок на еміграції буде занебрати утворенні перерви в повстанні нашої української провідної верстви, що її запасовим збірником має бути укр. інтелігенція. Це в як найбільшій кількості ми мусимо битворити. Наші наукові, мистецькі і суспільні діячі стараються скоротити вривовані від знищення в Україні, попірати чи попірвати нові загально-українські надбання — наукові установи, мистецькі здобутки, пресу і т. д. Ми мусимо підготуватись, щоб їм стати до помочі і, коли їх заступити. Наша стара еміграція, як довідуємося з преси, це розуміє і намагається створити можливості студій для нашої молоді. Ця знова повинна йти за покликанням та совісно проробити обрану ділянку, щоб з яконайбільшим успіхом стати на службу нації.

Друге — це внесення в нашу українську еміграційну спільноту свіжої енергії до праці. Ми тільки що вийшли з рідних земель, де ми в той чи інший спосіб були національно активні. Ця активність не сміє заперестати в нових, еміграційних умовинах. Звичайно, треба буде приспособитися до нових рамок, змінити форму, але напругу і видайність праці збільшити. З поверх 2 мільйонів нашої заокеанської еміграції частина ставилась і мабуть ставиться пасивно до наших національних інтересів. Ми маємо не збільшити цю частину, а навпаки, її заактивізувати. Багато з нас має там за океаном близьку чи дальшу рідню і обов'язком їх буде по зв'язанню знею, перевірити її ставлення до наших загальних справ і втягнути до корисної нашому загалові праці. Ані один з нас не має права в погоні за своїм матеріальним добробутом занебдувати свої обов'язки супроти народу.

Третє — поставлення наших загально-українських інтересів понад інтереси партії, організації чи інших об'єднань. Кожний з нас стремить до здобуття державності і самостійності нашому народові та поставлення його на найбільш поважному місці серед інших народів. Але ніхто не

має права уважати, що тільки він є покликаний до цієї праці, або, що тільки його партія чи організація йде одиноким-правильним дорогою, що вони має монополію на всю політичну роботу. Наше минуле боліче нам доказало, що таке ставлення справи приносить лишень невдачі, втрати і зайві жертви. Ми не приходимо на еміграцію щоб роздувати міжусобиці. Головно ми - воїни Укр. Національної Армії, що старались засвоїти собі військове ремесло для користі цілого нашого народу, повинні бути чинником, що йшов би прямим шляхом до сповнення наших національних завдань і своїм прикладом завернув би інших зманівців їхньої партійности чи амбіціонерства. Тут не ходить про створення якоїсь єдиної партії чи організації, тільки про устійнені точки в якій би всі наші напрямні сходились і всі зусилля об'єднувались. Щоби це було переведено в дійсності, а не лишалось лишень облудним, набуздоченим сразам, щоб заперестало послугоуватись вивісками в суперлативах, за якими - пусто, щоб не уживано, вийшовши зі Сходу метод політичної боротьби.

Дальший обов'язок, що його треба вже сповняти - це охопити підготовкою до майбутніх національних завдань на еміграції цілий наш загаль. Мабуть серед нас нема нікого, що годивсь з існуючим на наших землях порядком. Коли хто є, то це свідомий шкідник, що робить вже, або буде робити єдину роботу серед нас. Булаж прецінь їм обивлена пераз можливість повороту на окуповану батьківщину. Коли в неї не скористали, значить, мають в тому якусь укриту ціль, що в жодному разі не покривається з нашими загальними стремліннями. Таким серед нас місця не має.

Кожний з нас, хоче чи не хоче, буде представником українського народу в чужому середовищі, в якому буде перебувати. Щоби був добрим представником, це наш загальний інтерес. Тому ті, що це під національним оглядом за слабкі до цієї конечної місії на чужині, повинні бути до неї сильнішими з нас підготовлені. В цьому напрямку праця в наших таборах йде. Її треба посилювати і видвигати те, що нас веде, а не те, що ділить. Територіяльні, віросповідні чи групові різниці не сміють бути умовою для додатньої чи відємної оцінки кресности для загально-національних інтересів. Тут можуть бути примінені тільки різні методи підходу до людей, щоби їх якнайкраще підготувати, не подразнюючи взаємного їм комплексу почувань.

Коли наша еміграційне життя організуватиметься по таких напрямних, наша скитальщина не стане без пагубної користи для народу, а час її тривання буде короткий. Чим інтенсивніша наша праця - тим ближча наша мета і тим коротша еміграція.

бр.

МІЖНАРОДНИЙ ТАБОР ПОЛОНЕНИХ В РІМІНІ.

В міжнародному таборі полонених в Ріміні знаходиться понад 30 національностей: австрійці, араби, бельгійці, білоруси, болгары, вірмени, голландці, греки, грузини, естонці, італійці, кабардинці, калмики, литовці, латвійці, мадяри, москвіти, німці, норвежці, поляки, румуни, серби, словаки, словінці, турки, тюрки, українці, шведи, французи, хорвати та чеки.

Не можна з цих національностей творить свою групу. Найбільша різних національностей зведена в т. зв. мішаній групі. Литовці, австрійці і естонці творять одну, балтійську групу. Крім цих груп існують ще групи: полудневих тирольців, біштів, яго-саман, ганцигерів, Удине-русских і спеціальних німців /бувши протакімськими партизанами-німці/. В групі російській і Удине-русских в горстка козаків, що тяготіють до українців, читають укр. пресу і цікавляться укр. питаннями. З незламних від нас причин прийняти їх в українську групу не можна.

Не дивлячись на такий мішаний склад - життя в таборі є спокійне. Ходячих між національними непорозуміннь та суперечок не має. Пролли національного життя замічується в групах скількись більших. На українські імпреси чи богослуження приходять значайно представники багатьох груп.

В різних групах є воїни, що хочуть повернути до своєї, часто окупованої, батьківщини. Ті, що не думають їхати домі, чекають, як і українці, на вирішення їх долі.

ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ГРЕЦІ У МІЖНАРОДНОМУ ТАБОРІ.

Після того, як вже несподівано переведено до міжнародного табору великого 10-тисячного кр. табору, ми творили міль, около 150 людей, групу. Скоро до нас приєдналось 20 українців з російської групи, звідки зходили крім москалів-українці, грузини, кабардинці, калмики і вірмени. За прикладом українців, з російської групи вийшли кабардинці і грузини та створили свої власні групи. Наші укр. старшини і стрільці своєю поведінкою піднесли українсько ім'я і викликали повагу до себе з боку інших народностей табору. Коли укр. група збільшилась на 100 людей, що їх прислано з головного табору, потреба культурно-освітньої праці стала необхідною.

За ініціативою п. ген. Крота і інших старшин було підготовлено і відкрито в таборі ряд укр. національних свят-1. листопада, Визволення, річниця смерті с.п. Вілеса і Дзимишини, свято Самостійності і Соборності, Крути, а крім того Вечір Ос. Миколая і Свят-вечір. Відповідні реферати читали: ген. Крот, полк. долітський, хор. Маслій і хор. Барабан. Багато до кращого влаштування свят причинився своїми виступами наш таборний хор під керівн. хор. Стоцишина. Прочують курси: москворезький під проводом хор. інж. Балагурта і стр. Диченка та англійської мови, до проводить хор. Андруцак. Для піднесення національної свідомості стрільців-кавалери з українства. Історію України викладають: ген. Крот, полк. Малець, пор. Стефанів, хор. Маслій, хор. Барабан; економіку-сотн. Гончаренко і пор. Литвин; географію-хор. Мотика. Студенська Громада влаштувала два реферати на теми: "Які елементи впливали на життя укр. нації"-хор. Маслій і "вступ історії"-стр. Дякого. Обидва реферати викладали мовою рускою. На тиждень прочитується для групи інформаційний огляд преси.

Велике значіння цілої нашої групи викликають міжнародні відносини, наше майбутнє, життя в Краю та питання визвольної боротьби.

Спортивне життя розвивається. Наші футболісти марш за собою ряд перемог, шахісти готуються до шахового турніру.

На виставці таборного мистецтва, де були виступлені національності із 3-х таборів, українці своїми експонатами заняли перше місце.

Весна, як все, приносить зі собою оживлення всьому нації. В першу чергу надіємось, що всі воїни-українці в Італії, будуть вібрані в одному місці та що дома капітулянтів напевні знайде своє вирішення.

Є. П.

НІРНБЕРГ — ЛОНДОН.

/На лаврах перемоги/

Нід гірською цих двох міст живе сьогодні цілий світ. Побідоносці обвинувачують побіджених і... себе. На лаві обвинувачених засіли визначні муні націонал-соціалістичної Німеччини та в Лондоні міністри заграничних справ. Зачалося на світовій арені гра у двох діях, що рікчасно відбувається. Процес злочинців, які мають за собою мільйони вбивств та короткозорих політиків - записується у пам'яті народів; щоб ніколи вже не зійти зі сторінок історії. Прокурори обвинувачують бундівський провід і цілий німецький народ, до стільки спустошені прінісі Європі. І нашу сторону виступає... російський прокурор! Він - представник Москви, до спричинила голодову смерть мільйонів українців, має за собою злочини Визниці, Катлави і інших безчисленних міст.

В тому часі в Лондоні кинуто "відкриті карти на стіл". Іде боротьба за опінію світа. Україна виступає і тут. Інгульський маде вислани комісії до Індонезії. На нашу умку, комісію треба послати, але в Україну. Чи там і з самім же СРСР не має потоптати права людини і народів? Чи світ це знає? Чи збудиться здоровий розум у державних мужів західних народів? Бо, якщо це тепер не станеться, то незмірно може бути запізно.

Ростис.

П о в і й н і.

- Як, як, як і гнів виявляється між дурями і браком провідної думки.

- Зібачте, але Шанггай...?!

- Так, тільки так. Кілька різних прапорів висить і тут і там, концесії є і тут і там, дурі там, а провідну думку судять у Нирнберзі. Може ні?

- Гм, подивіться... але...

- Все має бути не може. З самої традиції хвоща. Німеччина тепер як колишня Азія стала колом народів. Бігати, дивитися, бременці, індолльці це щойно головні народи, своє повстання втандиють у великій мірі і всевидочому англійському ко-жандуванню, що вичарувало їх як з палочки і поділило на куки і кекси у спосіб, що рідко все виключає німецьку єдність. Обіговою монетою сьогоднішньої Німеччини є ренді, новий грош, вимушений демократичний урядом скідної еси для забезпечення судам іранці і усунення марова есиритури. Грін цей має стовідсоткове покриття у Москві, що забезпечує йому довготривалість навіть у новому, чужоному, виданні.

Останній Німеччинаю покладає у стані ремонту. Після заміни старих частин новий буде відданий до публічного вжитку за дуже низькою оплатою. Новий комунальним підприємством стане зкоротці елек. тричильне крісло, що забезпечує видачу струму ратами та на змовльєвни патента так довго, доки цього останнього "не трапиться уда" /точний український переклад/. Прапор Німеччини озброєно із великих зайвих додатків і злишено його в первісній формі з барві, при чом годиться зазначити, що проект цей випрацював знаний мистець, проф. др. І.В.Червонієв.

Німецька політика йде сьогодні двома шляхами. Перший з них веде до Таренту, другий до гробу. Зазначити треба, що представники послідньої групи здобувають на есді і значинні. Можна небожватись, що небо стане зкоротці зовсім тоталістичним, що буде звязане великими ідеологічними епопетами для вимірних демократів, Окрему комуністів поладано в цей спосіб, що для них окремо призначено Гадес в правом апланції до Пенла.

Всі німецькі діки вже відкрито так, що їх води від тепер будуть без націонал-соціалістичних перепон впливатись до моря, де як було досі, що вони мусіли замищатись в самовистарчальному устрою. Берлін перемінено в базар, з окремим місцем на догату і неогату тварину зі сходу. Численні англійські і американські торговці піддержують торгівлю, експортуючи демократію і інші політичні доктрина. Дяки виробу незвичайно підскокати в цінах, найбільшу сталість вимазує німецька туноте. Сильні загання залотовано в Нирнберзі. Німецький народ склав проект виконання засуду на чосинні злочинцяк, що полягає між іншим в тому, щоб їм протикати вивести Німеччину протягом одного місяця в положення, в яке вони її влотили за шість років. Проект буде розгляда-ний на окремій сесії Рада Чорної Майбутности в Москві, з огляду на злишнього еситуація.

Дозволенним спортом в Німеччині буде їзда гуляйногах, плавання в облаках і скок в пропасть. Промисел випустив на внутрішній вжиток новий тип "Фольксвагену" із своєрідними колесами з боків і довгим джелем для пристосування живої еси. Також вільно вживати тільки на принципальних артеріях. По селех треба ходити ліхотою. Трамаві замінено на викладові, університетські есді, для чужинного студентства відступлено також місця на Плятформах.

В загальному Німеччина відбудовується після війни скорим темпом так до від дня 1.3.1965 року еліанти мають намір дозволити полове-ним на від, при чому цитатимуть їх триумфальні вероті і старости з хлібом-сідалю, кексами і соєю.

Л.Р.